

РЕШЕНИЕ

№ 4156

гр. София, 24.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **1333** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.104, ал.1, вр. с чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба от Й. И. М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Патентно ведомство на Република България, с цена на иска – 7800.00 лв., представляващи обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за шест месеца, считано от 15.01.2018г. до 15.07.2018., времето през което ищцата е останала без работа, поради незаконно уволнение. Върху посочената сума се претендира заплащане на законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищцата Й. И. М. се представлява от адв. П., която поддържа исковата молба. Представя писмени доказателства-оригинали на трудова и служебна книжка на ищцата за констатация, че през исковия период от време не е работила по служебно и трудово правоотношение. В хода по същество развива съображения за основателност на исковата молба. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Патентно ведомство на Република България, редовно призован, се представлява от юрк. Н., която оспорва предявения иск. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема становище по делото.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е като доказателство адм.дело 1158/2018г. по описа на Административен съд София-град(АССГ).

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с доводите на страните, прие следното от фактическа страна: Със Заповед № II – 02 от 12.01.2018г., издадена от председателя на Патентно ведомство на Република България, на основание чл.107, ал.2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на ищцата, на длъжност“държавен експерт“ в Дирекция „Експертиза и опозиция на марките и географските означения“. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е оспорена от ищцата и отменена с решение № 3020/ 04.05.2018г. по адм. дело № 1158/2018г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). Решението е потвърдено с решение на Върховния административен съд (ВАС) № 17670 от 23.12.2019г. по адм. дело № 7759/2019г. по описа на ВАС.

От представените по делото заверени копия на служебна книжка и трудова книжка на ищцата и извършената констатация от съда в съдебно заседание, се установява, че след прекратяване на служебното правоотношение с ищцата на 15.01.2018г., същата няма сключени други служебни и трудови правоотношения.Считано от 15.01.2018г. ищцата е регистрирана в Дирекция “Бюро по труда“ като безработна. От приложеното удостоверение № 220192000770732/21.02.2020г. на ТД на НАП, ведно със справка-данни за осигуряване на ищцата за периода 01.12.2017г. -31.12.2019г. и справка актуално състояние на действащи трудови договори за ищцата за периода от 01.12.2017г. до 21.12.2019г. се установява наличие на сключен договор с работодател [фирма] на 16.01.2019г. прекратен на 18.03.2019г. и трудов договор с работодател “90-то средно училище“Ген.Х. Се С. М.“- [населено място],ж.к.“Л.“2, ул.204-3, сключен на 31.07.2019г.

От представената служебна бележка изх. № 93-436/17.06.2020г. от ответника се установява, че размерът на основната заплата на ищцата към датата на влизане в сила на съдебно решение № 3020/ 04.05.2018г. по адм. дело № 1158/2018г. по описа на АССГ е 1300 лева.

Приетите по делото писмени доказателства не са оспорени от страните по реда на чл. 193 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Исковата молба е предявена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу надлежен ответник, при което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 121, ал.1, т.3 ЗДСл. държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяване на служебното правоотношение. Разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл определя размера и предпоставките на обезщетението, което държавният служител има право да получи при незаконно уволнение. Разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл. гласи, че когато заповедта за прекратяване на служебно правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, но не за повече от 6 месеца. Когато е получил възнаграждение за друга работа, но в по – нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз

основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 121, ал.1, т.3, във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл за присъждане на обезщетение на ищцата, за оставане без работа, поради незаконосъобразно прекратяване на служебното ѝ правоотношение. В случая са налице и двете изискуеми предпоставки за заплащане на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл, а именно 1. налице е отменена от съда Заповед № П-02 от 12.01.2018г., издадена от председателя на Патентно ведомство на Република България, с която е прекратено служебното правоотношение на ищцата, като заповедта е отменена с решение № 3020/04.05.2018г. по адм. дело № 1158/2018г. по описа на АССГ, влязло в сила на 23.12.2019г. 2. Установено е наличието и на втората предпоставка – оставането на ищцата без работа за срок от шест месеца, за исковия период от време 15.01.2018г.-15.07.2018г., което е доказано от приложеното заверено копие на служебна и трудова книжка и констатация на съда с протоколно определение от 08.06.2020г. за липса на сключени други служебни и трудови правоотношения от ищцата, след прекратяването на служебното ѝ правоотношение от ответника. Липсата на сключени трудови и служебни правоотношения от ищцата за исковия период от време се установява и от приетото като доказателство удостоверение № 220192000770732/21.02.2020г. на ТД на НАП, ведно със справка-данни за осигуряване на ищцата за периода 01.12.2017г. -31.12.2019г. Установено е също така, че след прекратяване на служебното правоотношение на ищцата от председателя на Патентното ведомство със Заповед № П – 02 от 12.01.2018г., същата се е регистрирала като безработна в „Бюро по труда“, считано от 15.01.2018г.

Предвид изложеното, исковата молба е основателна и доказана, поради което следва да се уважи в размер на исковата сума от 7800 лв., за времето от шест месеца, от 15.01.2018г. – 15.07.2018г. през който период ищцата е останала без работа, поради незаконосъобразното прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Върху посочената сума следва да се присъди и законната лихва, която в исковата молба се претендира от завеждане на исковата молба – 05.02.2020г. до окончателно изплащане на сумата и следва да се присъди съобразно заявеното искане.

Възражението на ответника за недоказаност на предявения иск, поради липса на представени от ищцата доказателства за оставането ѝ без работа през процесния период от време е неоснователно, предвид на изложените съображения.

Обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл е нормативно регламентирано и се дължи на служителя при посочените в същата разпоредба предпоставки (коментирани по-горе), които в случая е установено, че са налице. Размерът на дължимото обезщетение е 7 800 лева, за шестмесечния период от 15.01.2018г. – 15.07.2018г., при основна месечна заплата 1300 лв., актуална към датата на признаване на уволнението за незаконосъобразно-23.12.2019г. Върху главницата от 7800лв. следва да се присъди и законната лихва, считано от предявяване на исковата молба в съда – 05.02.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на делото основателна е претенцията на ищцата за присъждане на разноски по делото. От представения списък по чл.80 от ГПК, вр. с чл.144 от АПК, се установява, че разноските на ищцата са в размер на 750.00лв. – заплатен адвокатски хонорар, съгласно представен по делото договор от 25.05.2018г. за правна защита и съдействие, от който се установява, че е договорено и изплатено от ищцата в брой адвокатско възнаграждение на адв. М.П. в размер на 750.00 лева. Направеното възражение от процесуалния представител на ответника за прекомерност на

адвокатския хонорар се приема от съда за неоснователно. Съгласно Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения – чл. 8, ал.1, вр. с чл.7, ал.2, т.3 (изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ-бр.45 от 2020г. в сила от 15.05.2020 г.) при интерес от 5000 до 10 000 лв. адвокатското възнаграждение е – 450 лв. + 4 % за горницата над 5000 лв., или в случая, с оглед цената на иска 7 800 лв., минималния на адвокатското възнаграждение е 562.00 лв. При преценката за прекомерност на адвокатското възнаграждение, настоящият състав отчита и обстоятелството, че договорът за правна защита и съдействие е сключен на 25.05.2018г., при действието на предходната разпоредба на чл. 7, ал.2,т.3 от Наредба № 1/9.07.2004г., съгласно която при интерес от 5000 до 10 000лв. размерът на адвокатското възнаграждение е 580 лв. + 5% за горницата над 5000лв. или в случая минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 720.00лв. Доколкото Наредба № 1/9.07.2004г. регламентира минималните размери на адвокатските възнаграждения, а съгласно чл. 9 от ЗЗД страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави, настоящият състав приема, че договореният размер на адвокатското възнаграждение от 750 лв. за защита по настоящото дело, не е прекомерно завишен, като възражението на ответника в тази насока е неоснователно. По изложените съображения и на основание чл. 143, ал.1 от АПК в полза на ищцата следва да се присъдят разноски в размер на 750 лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България [населено място], [улица] Б да заплати на Й. И. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 7800 (седем хиляди и осемстотин) лева, представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за периода 15.01.2018г. – 15.07.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.02.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България [населено място], [улица] Б да заплати на Й. И. М., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 750(седемстотин и петдесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: